

[Hans Schmidt.]

at kunne tage en endelig og selvstændig beslutning med vægt. Men tiden vil meget snart være inde, hvor en sådan beslutningens vægt vil kunne dreje tungen på vægten til fordel for en europæisk enhed, som har en fremtid for sig. Når resultatet af alle bestræbelser gøres op, da kan det vel kun være et fællesmarked, som med tiden omfatter alle.

Aksel Larsen: Vi har vist aldrig ført folketingets afsluttende politiske debat i en så besynderlig situation som denne. Det er jo ellers reglen, at denne debat holdes som afslutning på det arbejde, folketinget har udført, siden det mødtes den første tirsdag i oktober, sådan at den kan forme sig som de forskellige partiers og regeringens egen statusopgørelse over, hvad der er udrettet af godt og ondt, hvad der er forsømt og hvad man har måttet lade ligge. Men sådan er det ikke i dag. To af de mest betydningsfulde lovforslag, regeringen har ønsket vedtaget, lovforslaget om en kornordning med forhøjede, statsgaranterede kornpriser og lovforslaget om en mælke- og smørordning med statsgaranterede mindstepriser, er endnu ikke færdigbehandlet.

Hvis det spil sorteper, regeringen og venstre beskæftiger sig med, og som har udsendt de to lovforslags tredje behandling, skulle ende resultatløst, ville det kun glæde mig, og det ville glæde mange med mig. Det er ikke rimeligt at give det store landbrug den gave, som en kornlov med højere kornpriser betyder, og ordningen vil være nationaløkonomisk skadelig, idet den fremmer den inflatoriske udvikling. Det bliver ikke bedre af, at man i nogen grad vil afbøde virkningerne af en kornprisforhøjelse for gårdejere og til dels for husmænd ved også at sikre højere priser på mælk, smør og andre mælkeprodukter på hjemmemarkedet. Man forbyder prisfald. Det bliver forbrugerne, især forbrugerne med børn, der kommer til at betale gildet.

Det er måske forståeligt, at de radikales regeringsfløj kan gå ind for en mælkelov, når den har ladet sig presse til at opfylde løfter, som statsministeren skal have givet landbrugets arbejdsgiverforening i fjor ved at gå med til en kornfordyrelse. Hvordan så det andet lille regeringsparti, retsforbundet, kan få sit politiske bukseskræv til at

holde, når det først stemmer for en kornordning og derpå kommer i tanker om sine principper og undlader at stemme om mælkeordningen, er straks mindre klart. Men hvordan socialdemokratiet kan forene det med såvel landets som sine arbejdervælgeres interesser at fordyre brød, mælk og smør for de hjemlige forbrugere, er vist uforståeligt for de fleste, og det bliver ikke mere letfatteligt af, at regeringen i spørgsmålet om mælkeordningen får støtte fra kommunisterne, der mener, det er rimeligt, at offentlig støtte til landbruget betales af befolkningen, ikke i forhold til dens indtægt, men i forhold til dens mælkeforbrug.

Situationen rummer i øvrigt en god portion taktik og en ikke ringe portion komik. Socialdemokrater, radikale og kommunister gennemfører en lov om statsstøtte fortrinsvis til gårdmandsbrug, medens gårdejernes specielle parti, venstre, holder sig udenfor. Venstres holdning i denne som i andre sager viser, at partiets taktiske manøvrer er ved at være noget væsentligt, og det har også præget den hidtidige debat i dag.

Særlig tydeligt er det kommet frem i det spørgsmål, som er det alvorligste af alle for vort land, nemlig udenrigspolitikken og den dermed forbundne militærpolitik. Der har fra venstre og det konservative folkeparti ingen mangel været på kritik af regeringens forslag til forsvarsordning, men også efter de ærede medlemmer hr. Erik Eriksens og hr. Poul Møllers taler her i dag må man have lov til at spørge, hvad de og deres partier egentlig vil. Det er nok så vigtigt som at få at vide, hvad de formentlig ikke vil. Beklagelserne over, at en ny militærordning ikke allerede er vedtaget, kan kun opfattes som spil for galleriet, hvad enten dette galleri så befinder sig i officersmesserne herhjemme eller i Paris eller i krigsministeriet i Bonn eller i Washington. Det er en fordel, at regeringsforslaget ikke er nået videre end til første behandling, og at der antagelig ikke kan træffes nogen afgørelse før tidligst i efteråret og forhåbentlig senere. Det giver tid til at tænke sig om. Det giver navnlig tid for befolkningen til at snakke med, så det ikke går som dengang for godt 10 år siden, hvor Danmarks tilslutning til Atlantpagten blev jaget gennem folketing og landsting på 2 dage.

Det, der må overvejes, og det, der kræves